

teljesítés ellenértékéről kiállított külföldi pénznemről szóló utalványokat átvett és a belföldi céghez juttatta. Adózó cég ilyen munkákat belföldön három helyt és huzamos ideig végzett. A pénzügyigazgatóság a forgalmi adó befizetési kötelezettségét az 1921. évi XXXIX. t.-c. 29. §-ának hatodik bekezdésében foglalt jogszabály alapján azért állapította meg, mert a fenti tényállás szerint a külföldi cégnek belföldön üzemelepe van és belföldön lakó képviselője van. A panaszos ezen utóbbi megállapítása helyességét támadja meg, azt vitatván, hogy belföldön sem képviselője, sem irodája, sem ügynöksége nincs és gépének a munkahelyen rövidebb vagy hosszabb ideig használata a cégnek nem fióktelepe. Ezen álláspontjának megerősítésül a társulati adótörvény 400/1925. H. Ö. 3. §-ának harmadik pontjára, illetve az ehhez fűzött utasítás kilencedik pontjára hivatkozik, majd 3719/1927. K. B. sz. közvetlen beadványához hiteles másolatban becsatolt pénzügyminiszteriumi határozatra hivatkozik, amely a társulati adó ügyében kimondotta, hogy a vállalat külföldi cég és ha a furógépeit belföldön is állítja fel, ez a hely telepnek nem tekinthető.

A bíróság a fentiekre tekintettel állította élére bevezető részében a jogkérdést és ezt akként dönti el, hogy panaszosnak forgalmi adófizetési kötelezettségét a megtámadott határozat indokaitól eltekintve azért állapítja meg, mert adózó cég a munkateljesítésnek belföldön való végzése következtében belföldön folytat kereseti tevékenységet. A hivatkozott t.-c. 29. §-ának első bekezdése értelmében forgalmiadó alá esik mindenki, aki belföldön fejt ki az östermeléstől különböző bevétel elérésére irányuló tevékenységet. A jelen esetben ugyanis a forgalmi adó tárgya nem áruszállítás, melyre különösképp vonatkozik az idézett §. hatodik bekezdése, hanem az áruszállítástól eltérő ellenszolgáltatás fejében teljesített tevékenység kifejtése. Lényegtelen, hogy ez a megállapítás hol létesült, lényeges, hogy a munkateljesítést adózó belföldön teljesíti, arra jogosított közegei útján és az ellenértéket arra jogosított közegei útján belföldön veszi át. A felvetett kérdés lényege ez lévén, az általános szabály alapján a bíróság a panaszt elutasítja.

Ha nem ügyöki közvetítés forog fenn, a nagykereskedő abban az esetben is az eladási ár után tartozik a forgalmi adót leróni, ha a szállítást és számlázást a gyár közvetlenül eszközli és az ellenérték is közvetlenül a gyárhoz folyik be. (Közigazgatási Bíróság 6520/1927. P. sz.) A bíróság megállapítja, hogy 1925. július 7-én felvett jegyzőkönyvben a cégnél tartott vizsgálat rendjén az ellenőrző bizottság azt állapította meg, hogy az adózó cég 1923. év második felében szórványosan, 1924. évben pedig gyakrabban a sa-

ját ügyleteit oly módon bonyolította le, hogy az általa eladott árut azzal a gyárral számláztatta, amelyiktől az árut beszerzte és az ilyen ügyleteknél sem a teljes vételár, sem az árdifferencia után a forgalmi adót le nem róttá. Az ügylet lebonyolításának ezt a módját csak 1925. elején szüntette be. Ezen megállapítás helyességét lényegében a cég képviselője is elismerte, magyarázatul azt adván elő, hogy nem tudta azt, hogy ha a számlázást nem a cég végzi és a vételár nem hozzá folyik be, az adót mégis le kell róni. Előadta, hogy eljárásának tulajdonképpen az volt az oka, hogy ügynökei jelentették, hogy eladni nem tudnak, mert más cégek lényegesen alacsonyabb árakat szabnak. A gyárnál érdeklődvén, hogy mi az oka annak, hogy a vele üzleti összeköttetésben álló többi elsőosztályú kereskedő az ő gyártmányait olcsóbban tudja adni, a gyár azt válaszolta, hogy az üzletkötést adózónak is megkönnyíti úgy, mint a többi cégeknek, továbbbítsák hozzá a rendelést és ő közvetlenül le fogja számlázni adózó vevőinek, miáltal adózó is abba a helyzetbe jut, mint a többi elsőosztályú nagykereskedő, akik szintén ilyen módon mentesülnek a forgalmi adó alól.

Ugyanezen vallomásában előadta a cég megbizottja azt is, hogy 1925. év elején a gyár értesítette, hogy a közvetlen számlázást technikai okokból közvetlenül nem eszközölheti és csak utóbb győződött meg arról, hogy nem technikai okokból, hanem azért szűnt meg a közvetlen számlázás, mert a gyár tudomást szerzett arról, hogy eljárása törvénytelen. Adózó cég ezen időponttól kezdve, mert a számlázást ő eszközölte és a vételár hozzá folyt be, az adólerovási kötelezettségeinek eleget tett, az előző idő alatti mulasztását pedig jóhiszeműségével menti.

A bíróság e vallomásban foglaltakat összevetve azzal, hogy adózó cég csak utóbb hivatkozott arra, hogy a közvetlen számlázásnál adózó cég csak ügynök volt, de ezen ügynöki megbízását iratszerűleg igazolni nem tudta és az ügynöki megbízásról iratot be nem csatolt, holott ily nagy cégek-nél, ily nagyterjedelmű ügyletkötésnél a megállapodást írásba szokták foglalni és az esetben, ha két ily nagy cégnél ügyletkötéssel kapcsolatosan alapvető szóbeli megállapodás létesül, rendes kereskedő általános üzletviteli szabálya szerint a szóbeli, közvetlen megállapodást követi annak írásbeli levelezése, a megkötött szóbeli megállapodás írásbeli elismerése, ilyen egyidejű levelezést pedig egyik cég sem tudott felmutatni, összevetve továbbá azt a bizonyított tényt, hogy az eladási árat adózó állapította meg és a gyár a nagykereskedő részére megszabott rendes gyári árat számította az adózóval szemben és így az árkülönbséget adózót illette, mind-ezekből a bíróság azt állapította meg, hogy ilyen ügynöki működésre vonatkozó megállapodás a felek között létre nem

jött és adózó mint nagykereskedő adta el vevőinek a gyári árukat. Ezt megerősíti az is, hogy a gyár 1925. március 23-iki levele kijelenti, hogy „mi a számlázást, mint Ön előtt is ismeretes, csupán szivességből eszközöltük mindaddig, míg azok átvezetését szükségesnek nem láttuk“ és bizonyítja a gyárnak 1925. április 7-iki levele, melyben a közvetlen számlázásból keletkezett reklamációkra olyan értelmű levelet irt a vevőnek, hogy kivánságának nem tehet eleget, mert a kályhát a vevő nem a gyárnál, hanem az adózó cégnél rendelte. Adózó cég nagykereskedő a gyár áruit vevőinek adván el, a forgalmi adófizetési kötelezettségén nem változtat az a körülmény, hogy az árut ki számlázta, mert a forgalmi adó nem a számlázástól, hanem az áruszállítástól jár.

I. A tévesen befizetett forgalmiadó visszatérítése a befizetéstől számított 6 hónap alatt kérendő.

II. A befizetett forgalmiadó visszatérítése a befizetéstől számított 5 év alatt kérhető, ha ugyanazon bevétel után az általános forgalmiadón kívül a fényüzési forgalmiadó vagy a szerződési illeték is levonatot. (Közigazgatási Bíróság 8174/1928. P. szám). A pénzügyigazgatóság elutasítá határozatát az 1921:XXXIX. t. c. 55. §-ára alapította, mert az adózó az adó visszatérítését a befizetést követő hat hónap eltelte után kérte.

A panaszos ezt azért támadja, mert csak 1927. évi május 18-án jutott tudomására a tartozatlan fizetés, ettől számított hat hónap alatt pedig benyújtotta az adó visszatérítése iránti kérését, továbbá mert a közadók kezelésére vonatkozó törvényes rendelkezéseket tartalmazó 1927. évi 600/ P. M. számú hivatalos összeállítás (K. K. H. Ö.) 92. §-a szerint tartozatlan fizetés esetén a felek igénye a befizetéstől számított 5 év alatt évül el, ez pedig még le nem járt.

A bíróság a panaszt csak részben találta alaposnak.

A most hivatkozott K. K. H. Ö. 92. §-a ugyanis csak általános (generális) rendelkezéseket foglal magában, míg az 1921:XXXIX. t. c.-nek a K. K. H. Ö. 166.§ -ában hatályon kívül nem helyezett 55. §-a az általános forgalmiadó tekintetében különös (speciális) jogszabályt tartalmaz, ezért mindazokban az esetekben, amidőn az általános forgalmiadó visszatérítése a törvény helytelen alkalmazása folytán helyesbítés címén kéretik, ez a speciális jogszabály alkalmazandó.

A pénzügyigazgatóság megtámadott határozata tehát annyiban, amennyiben az elutasítás általános forgalmiadó alá nem eső bevételek után befizetett adóra vonatkozik, jogos és ezzel szemben a panaszosnak az 1921:XXXIX. t. c. 55. §-ának 2. bekezdésére alapított ama védekezése, hogy ő a tartozatlan fizetés felfedezését követő 6 hónapon belül kérte az adóvisszatérítést, — figyelembe nem vehető, mert a kérdéses